

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Χάρπερ Ρίγκαν»

Διαφωνώ με τον φίλο Γιώργο Σαββινίδη ο οποίος την περασμένη Κυριακή έγραψε ότι η «Χάρπερ Ρίγκαν», το έργο του Άγγλου συγγραφέα Σάιμον Στίβενς, είναι πολύ μακρινό από τη δική μας πραγματικότητα και γι' αυτό ήταν λάθος να ανεβεί από τον ΘΟΚ. Διαφωνώ με το κριτήριο της «μη εγγύτητας» με τα δικά μας. Ποιος είναι ο κοινός παρανομαστής των ζώων των ανθρώπων αυτού του τόπου, ποια είναι η «δική μας πραγματικότητα»; Είναι δυνατόν όλοι μας να εννοούμε το ίδιο, όταν λέμε «δική μας πραγματικότητα»; Ό,τι είναι ποιοτικό, είναι σημαντικό και ωφέλιμο για όλους, λέω εγώ. Οπότε ας συζητήσουμε το θέμα της ποιότητας του έργου του Σάιμον Στίβενς.

Νομίζω ότι η Αλεξία Παπαλαζάρου πίστεψε στην ποιότητα του κειμένου που είχε στα χέρια της, ίσως γι' αυτό και δεν στόλισε την παράστασή της με επιπρόσθετα, εξωκειμενικά ευρήματα, αφήνοντας τον λόγο να κάνει τη δουλειά του, που είναι η περιγραφή της μοναξιάς του ανθρώπου σ' ένα μη μεταφυσικό κόσμο, που δεν διέπεται από υπέρτατες δυνάμεις. Σ' ένα κόσμο όπου ούτε οι τιμωρίες, ούτε οι παρηγορίες δεν δίνονται από «πάνω», αλλά πηγάζουν από μέσα μας. Όπου η μόνη «μοίρα» είναι η σειρά των πράξεών μας. Ο Σάιμον Στίβενς περιγράφει μια σειρά πράξεων της ηρωίδας του, ένα ταξίδι-προσκύνημα στον ήρώά της, τον ετοιμοθάνατο πατέρα της. Εγκαταλείποντας όλους τους ρόλους της ζωής της, της υπαλλήλου, της συζύγου, της μητέρας, με γυμνή ψυχή η Χάρπερ Ρίγκαν επιχειρεί ένα ταξίδι δοκιμασιών. Επιστρέφει με κέρδος την απώλεια των τελευταίων ψευδαισθήσεων και αναλαμβάνει την ευθύνη να διαλύσει τις αυταπάτες της κόρης της. Συνειδητά χαμηλόφωνο, καθώς κατά τον συγγραφέα ένας τρόπος αποφυγής της αλήθειας είναι οι θόρυβοι από τη μουσική στα ακουστικά, από το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, το διαδίκτυο. Ο Στίβενς δομεί το έργο του ως σειρά επεισοδίων-δοκιμασιών, όπου η ηρωίδα κάνει βήματα αυτογνωσίας συναντώντας ένα-ένα πρόσωπα που τη βοηθούν να αποκαλύπτει αλήθειες. Η σκηνοθετίδα Αλεξία Παπαλαζάρου και η σκηνογράφος Μαρίζα Παρτζίλη υπογραμμίζουν τη σπονδυλωτή δομή και αποδίδουν τη μεταφορά του υπαρξιακού ταξιδιού της Χάρπερ. Σημαντικές δουλειές έχουν κάνει στην παράσταση η Θέα Χριστοδουλίδου, ο Χριστόδουλος Μαρτάς, η Αντωνία Χαραλάμπους και ο Ηρόδοτος Μιλτιάδους.